

Srečen.

Gaj cvetè na zemlji širni,
Solnčen kakor drug nobèn,
Pómład zláta mu kraljuje,
Cvet njegov se ne osuje —
Vedno gaj je ta zelèn.

V gaji bujnem vir šumeva,
Srebročist je val njegov;
Rádost vstaja, kámor dahne,
Moč níkdár mu ne usabne,
Ne pozná ledú okov.

Srečen, kómur gaj cvetoči
Miljen je pokoja kraj,
Kdor iz vira téga pije!
Vir le-to je — poezije,
Dom njegov — ljubezni gaj.

Stébor.

Níklot.

Krvava danes Laba teče,
Z mrlíči breg je nje pokrit,
Povešajo Sloveni meče,
Saksonec, vriska zmagovit.
A Níklot, knez slovenski, smelo
Tedaj prijaha pred krđelo.

»Vzplamtite, ródni mi sokoli!
Teló slabí vam duh potrt.
Junak krepak si géslo volí:
Sloveča zmaga, ali smrt!
Kdor móško ljubi tlá domača,
S krvjo ljubezen svojo plača.«

Vse tiho — vranec iskri skoči
Čez širo bliskoma raván,
Poslednji roj pa líki toči
Za njim usuje se srčán:
»Usliši vójsko, bog Rujáne,
Da sloboden tvoj dom ostane!«

* * *

Večerna zarja se zasvita,
Razkrhana je mečev rez.
Sovražna truma v prah pobita,
Ž njo mrtev tudi — Níklot, knez,
Brez sina — žalna mu usoda —
Iz slavnega poslednji roda.

Vojaki, častne smrti príče,
Izkopljejo mu grob samí.
Zamolke sléharnik zakliče,
Ko v jamo vrže mu prstí:
»Imé se tvoje naj ne zabi,
Doklér nam sluje rod ob Labí!«

Bistrán.

